

РЕШЕНИЕ

№ 6212

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **6684** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 87, вр. чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № 62/22.06.2020 г. на Държавна комисия по хазарта (ДКХ), с което по отношение на дружеството жалбоподател е приложена принудителна административна мярка – окончателно отнемане на лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за който е издадено Удостоверение № 00030-15354/03.12.2019 г.

В жалбата са изложени подробни съображения за нейната основателност и за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че лицензът е отнет поради наличие на просрочени публични задължения в размер на над 5 000 лв., а именно в размер на 18 960 968,56 лв., което вземане е установено с два АУПДВ, които не са влезли в сила, тъй като същите са оспорени от дружеството по съдебен ред и към настоящия момент липсват влезли в сила съдебни актове. Поради това оспорващият счита, че ПАМ е наложена преждевременно. Според оспорващото дружество ДКХ не е имала правомощия и да поиска обезпечение, тъй като задълженията не са влезли в сила. Посочва, че срокът, който е бил даден на дружеството за изпълнение на указанията за погасяване на задълженията или за предоставяне на надлежно обезпечение, който е тримесечен, не е бил изтекъл към датата на постановяване на оспореното решение за окончателно

отнемане на лиценз. Освен това твърди, че доколкото първото предложение за обезпечение е отхвърлено от ДКХ, дружеството е предложило още три алтернативи за обезпечение, като е поискало от ДКХ да се произнесе по тях. Въпреки това такова произнасяне не е налице. Счита също, че тъй като дружеството е депозирало заявление за прекратяване на лиценз, ответникът е бил длъжен да спре производството по принудително прилагане на ПАМ до произнасяне по искането за доброволно прекратяване на издадения лиценз. По тези съображения се иска отмяна на решението.

Ответникът изпълнителен директор на Национална агенция по приходите (НАП), конституиран като такъв на основание чл. 153, ал. 3 АПК поради закриване на Държавна комисия по хазарта съгласно приетите промени в §81 от ПЗР на ЗИД на ЗХ, считано от 08.08.2020 г., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От приложеното Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г. се установява, че [фирма] притежава лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, издаден на основание чл. 34, ал. 1 ЗХ, на 03.12.2019 г. със срок на действие 10 години.

С АУПДВ № 1/14.02.2020 г. на председателя на ДКХ към Министерство на финансите (МФ) са установени публични задължения на [фирма] в размер на 293 597,41 лв., представляващи дължими от дружеството такси по чл. 30, ал. 3 ЗХ за период от 01.05.2015 г. до 31.01.2020 г., ведно със сумата от 118282,89 лв. лихви върху главниците. АУПДВ е връчен на представител на дружеството на 14.02.2020 г.

С АУПДВ № 2/14.02.2020 г. на председателя на ДКХ към МФ са установени публични задължения на [фирма] в размер на 14 651 873,42 лв., представляващи дължими от дружеството такси по чл. 30, ал. 3 ЗХ за период от 01.06.2014 г. до 31.01.2020 г., ведно със сумата от 3 897 214,84 лв. лихви върху главниците. АУПДВ е връчен на представител на дружеството на 14.02.2020 г.

Двата АУПДВ са оспорени в съда, за което са образувани адм. д. № 2460/2020 г. и № 2466/2020 г. и двете по описа на АССГ. От изявленията на процесуалните представители на страните, направени в съдебно заседание, се установява, че към настоящия момент не е постановен влязъл в сила съдебен акт по оспорването на двата АУПДВ. В тази връзка съдът намира, че към настоящия момент обсъжданите АУПДВ не са влезли в сила.

С уведомление изх. № 206/14.02.2020 г. председателят на ДКХ е уведомил оспорващото дружество за започнало производство по прилагане на ПАМ – отнемане за срок от три до шест месеца на лиценз, на основание чл. 85, ал.1, т.1 от ЗХ, за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за които е издадено Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г.

С писмо вх.№693/21.02.2020 г., дружеството жалбоподател е внесло възражение срещу образуваното административно производство, като е заявило, че няма просрочени публични задължения. Към възражението е приложено съгласие от [фирма], с което последното дружество се задължава безусловно и неотменимо да предостави своя актив, представляващ ценни книжа за обезпечаване на публични държавни вземания на [фирма], установени с АУПДВ № 1/14.02.2020г. и АУПДВ №

2/14.02.2020 г. Представено е още удостоверение от 20.02.2020 г. на ТД – С. към НАП, издадено на основание чл. 87, ал. 6 ДОПК, в което е отразено, че [фирма] няма публични задължения.

С решение № 46/13.03.2020 г. на ДКХ е приложила ПАМ – временно отнемане за срок от три месеца на издадения лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за които е издадено Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г. на [фирма]. С решението е разпоредено на [фирма] да предприеме действия за преустановяване на допуснатото нарушение в срока, за който е приложена ПАМ - временно отнемане на издадения лиценз, а именно за три месеца. По делото липсват данни, че е влезнало в сила решение № 46/13.03.2020 г. на председателя на ДКХ, доколкото същото е обжалвано и с решение от 05.07.2021 г. по адм. д. № 552/2021 г. на ВАС е обезсилено първоинстанционното решение по адм. д. №3339/2020 г. по описа на АССГ, като делото е върнато за ново разглеждане.

С писмо изх. № 913/16.06.2020 г., председателят на ДКХ е уведомил [фирма] за започване на производство по окончателното отнемане на удостоверение за издаден лиценз №000030-15354/03.12.2019 г. Посочено е, че жалбоподателят не е изпълнил разпорежданията, дадени с решение № 46/13.03.2020 г. на председателя на ДКХ и не е представил обезпечение в размер на главницата и лихвите до края на работния ден на 15.06.2020 г.

Председателят на ДКХ е внесъл предложение изх. №4773/19.06.2020 г. до Комисията за прилагане на ПАМ. В предложението е отразено наличието на публични задължения на дружеството в размер на 14 945 470,83 лв. за главница и 4 015 497,73 лв. лихви. Отражено е, че е направена служебна справка от НАП, от която е установено, че не е налице обезпеченост на просрочените публични задължения, както и че по двата АУПДВ няма постъпили плащания или обезпечения. Посочено е, че дружеството има просрочени публични задължения в размер над 5 000 лв. и не е представило обезпечение в размер на главницата и лихвите.

Във връзка с внесеното предложение изх. № 4773/19.06.2020 г., е издадено оспорваното Решение №62/22.06.2020 г. на ДКХ, с което на основание чл. 31, ал. 1, т. 3 и чл. 86, ал. 1, т. 7, вр. чл. 85, ал. 1, т. 1 ЗХ на [фирма] е приложена ПАМ - окончателно отнемане на издаден лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за който е издадено Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г. на [фирма].

Решението е взето с мнозинство от всички членове на ДКХ. Отражено е, че в тримесечния срок не са изпълнени указанията, дадените с Решение №46/13.03.2020 г. на ДКХ, тъй като не са погасени публичните задължения и не е представено обезпечение до размера на публичните задължения. Решението е връчено на представител на дружеството на 02.07.2020 г.

[фирма] е внесло в ДКХ искане вх. №1796/19.06.2020 г. за предсрочно прекратяване на лицензи за организиране на хазартни игри онлайн, на основание чл. 35, ал. 1, т. 4 ЗХ.

С писмо изх. №942/22.06.2020 г. на председателя на ДКХ е уведомено дружеството, че не са представени в пълнота изискуемите документи, съгласно Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по ЗХ, за което е даден тридневен срок за представяне на документите, посочени конкретно – искане по образец с нотариална заверка на подписите на законния представител на дружеството.

В изпълнение на указанията, дадени с писмо, изх. №942/22.06.2020 г., [фирма] е

представило искане по образец вх. №4841/24.06.2020 г., което е с нотариална заверка на подписите на законния представител на дружеството.

С решение №67/08.07.2020 г. на ДКХ е отказано да се уважи искането за предсрочно прекратяване на лицензи за на хазартни игри в игрално казино, организиране онлайн, за който е издадено Удостоверение за издаден лиценз №000030-15354/03.12.2019 г. на [фирма]. Изложени са мотиви, че към момента на произнасянето, лицензът вече е отнет с процесното решение. Това решение е оспорено от [фирма], а към момента на приключване на устните състезания по настоящото дело липсва влязъл в сила съдебен акт, доколкото с решение № 8242 от 07.07.2021 г. по адм. д № 2720/2020 г. по описа на ВАС е обезсилено първоинстанционното решение и делото е върнато за ново разглеждане.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 28 ЗХ. Същата е подадена от от активно легитимирано лице, притежател на окончателно отнетия лиценз.

Спазен е срокът по чл. 28, ал. 1 ЗХ, доколкото оспореното решение е съобщено на представител на дружеството на 02.07.2020 г., а жалбата е депозирана на 06.07.2020г. чрез административния орган.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Към датата на издаване на оспорено решение е в сила ЗХ, изменен и допълнен, ДВ, бр. 14 от 18.02.2020 г., чиито разпоредби на основание чл. 142, ал. 1 АПК следва да се съобразят при произнасянето по настоящето дело във връзка с компетентността на органа и процедурата по издаване на решението.

Съдът приема, че оспореният в настоящото производство акт за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган към датата на издаването му – Държавна комисия по хазарта. Съобразно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗХ (ред. ДВ, бр. 14 от 18.02.2020 г.) Комисията прилага принудителна административна мярка – окончателно отнемане на издадения лиценз за организиране на хазартни игри или за дейност по чл. 1, т. 2 ЗХ. Комисията, в качеството ѝ на колективен орган, е постановила процесното решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно изискванията на относимите към този момент редакции чл. 23, ал. 4 и чл. 25, ал. 2 ЗХ.

Актът е издаден в предписаната от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за негово издаване, съдържащи се в чл. 26 ЗХ. Мотивиран е в достатъчна степен, позволяващ на адресата да разбере какви са причините, поради които се прилага ПАМ.

Част от процесуалните правила са спазени, тъй като жалбоподателят е уведомен, че по отношение на него е започнало производство по проверка и установяване на дължими държавни такси по чл.30, ал.3 от ЗХ за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2019г. Дадена е възможност на дружеството да представи допълнително доказателства, както и да се запознае с преписката. Впоследствие са издадени два АУПДВ, връчени на

представител на дружеството. След това ДКХ е уведомила дружеството за започнало производство по прилагане на ПАМ – временно отнемане за срок от три до шест месеца на лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за който е издадено Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г, на основание чл. 85, ал.1, т.1 от ЗХ. На заседание на ДКХ е взето решение за прилагане на ПАМ – временно отнемане на лиценз, като са дадени указания на дружеството, че в срока на временното отнемане на лиценз – 3 месеца, следва да предприеме действия за преустановяване на нарушението. След като е приел, че е изтекъл този срок, ответникът е извършил проверки чрез съответните компетентни органи относно наличието на извършено плащане на дължимите суми или внесено обезпечение. Дружеството е уведомено за започване на процедура по окончателното отнемане на лиценз и е даден за представяне на допълнителни доказателства и запознаване с преписката. След изтичане на тридневния срок Председателя на ДКХ е внесъл предложение за вземане на решение за прилагане на ПАМ - окончателно отнемане на лиценз. Предложението е разгледано на заседание на ДКХ, проведено на 22.06.2020 г. и с необходимото мнозинство /единодушие/ е взето решение за прилагане на ПАМ – окончателно отнемане на лиценз, за който е издадено Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г., което е оспорено от дружеството. Горното води до извод, че правото на защита на жалбоподателя не е накърнено, тъй като дружеството е уведомявано за всеки един етап от административното производство, като са му връчвани всички актове.

Настоящият съдебен състав обаче приема, че при постановяване на решението ответникът е допуснал съществено процесуално нарушение, довело и до материална незаконосъобразност на акта, тъй като преждевременно е издал решението за окончателното отнемане на лиценз, преди изтичане на срока за изпълнение на дадените указания с Решение №46/13.03.2020 г.

Срокът от 3 месеца за предприеме действия за преустановяване на нарушението, посочен в Решение № 46 от 13.03.2020 г. на ДКХ, е временно отложен поради настъпилата в страна епидемичната обстановка. Това е така, тъй като съгласно чл. 3, т. 3 от Закона за мерки и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, съгласно първата му редакция, обн. ДВ, бр. 28 от 24.03.2020 г., сроковете за изпълнение на указания, дадени от административен орган на страни или участници в производства, с изключение на производствата по Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, спират да текат. Настоящият случай попада именно в посочената хипотеза, тъй като на дружеството са дадени конкретни указания от страна на административния орган. Посочената разпоредба е отменена при следващата редакция на закона, ДВ, бр. 34 от 2020 г. в сила от 09.04.2020г., т. е. срокът за изпълнение на указанията, дадени от ДКХ на оспорвания би започнал да тече от 09.04.2020 г. и би изтекъл три месеца по-късно, а именно на 09.07.2020 г. (това е най – ранната дата, доколкото липсват доказателства за датата на връчване на Решение № 46/13.03.2020 г.).

Оспорваното решение , с което е прието, че задълженията не са изпълнени, е постановено на 22.06.2020 г., което е преди изтичане на срока за изпълнението им. Това представлява съществено нарушение на процесуалните правила и на самостоятелно основание води до отмяната на Решение № 62/22.06.2020 г. на ДКХ. Без значение е фактът, че към настоящия момент указанията не са изпълнени, тъй като с издаването на решение за окончателното отнемане на лиценз за дружеството отпада

интересът да изпълни своевременно задължението, установено с решение № 46/13.03.2020 г. в указания за това срок, доколкото ответният орган е приложил всички средства за държавна принуда и последиците от неизпълнение на задължения вече са единствено финансови.

Нарушен е материалния закон при издаването на оспореното решение. Съгласно чл.22, ал.1, т.1 от ЗХ Държавната комисия по хазарта издава, отказва да издаде, предсрочно прекратява и отнема лицензи за организиране на хазартни игри на и от лицата, които имат право да ги организират в отделни обекти. В случая ДКХ е издала лиценз на жалбоподателя за организиране на хазартни игри онлайн.

В чл. 86, ал.1, т. 7 ЗХ е разписано правомощието на Комисията да прилага принудителна административна мярка окончателно отнемане на издадения лиценз за организиране на хазартни игри при неотстраняване в срока, определен в решението по чл.85, ал.2 ЗХ, на обстоятелство, което е било основание за временно отнемане на лиценза. Според чл.85, ал.1, т.1 ЗХ основание за временното отнемане на лиценза е обстоятелството, когато лицето по чл. 4 (в случая [фирма]) има просрочени публични задължения в размер над 5 000 лв. и не е представило обезпечение в размер на главницата и лихвите.

От посочената разпоредба може да се направи извод, че за да се приложи ПАМ следва да са налице няколко предпоставки, а именно наличие на издаден и действащ лиценз, наличие на лице по чл.4 ЗХ, наличие на публични задължения в размер над 5000 лева, за което е приложена ПАМ по чл.85, ал.1, т.1 ЗХ (временно отнемане на лиценза), както и неотстраняване в указания срок на обстоятелствата, въз основа на които е издаден ПАМ по чл. 85, ал. 1, т. 1 ЗХ. Разпоредбите на чл.86, ал.1, т.7 ЗХ и чл.85, ал.1, т.1 ЗХ следва да се тълкуват във взаимовръзка и не съществуват самостоятелно, доколкото за прилагането на едната разпоредба законът препраща към другата.

По делото е безспорно, че [фирма] притежава лиценз за организиране на хазартни игри онлайн, издаден на основание чл. 34, ал.1 Закона за хазарта на 03.12.2019 г. със срок на действие 10 години, видно от представено удостоверение за издаден лиценз № 000030-15354. Безспорно е, че спрямо дружеството има издадени два АУПДВ № 1/14.02.2020 г. и № 2/14.02.2020 г. от ДКХ, с които е установено наличието на публични задължения в общ размер на главницата от 14 945 470,83 лв. и общ размер на лихвата от 4 015 497,73 лв., представляващи неплатени в пълен размер такси по чл.30, ал.3 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри онлайн за периода от 01.02.2014 г. до 31.12.2019 г. Няма спор и относно това, че към датата на издаване на процесното решение двата АУПДВ не са влезли в сила, тъй като са оспорени от дружеството пред съда. Същите подлежат на предварително изпълнение, съгласно влезли в сила разпореждания за допускането му. Няма спор, че решение №46/13.03.2020 г., с което временно е отнет за срок от три месеца процесния лиценз, за които е издадено удостоверение за лиценз № 000030-15354, също не е влязло в сила, поради оспорването му в съда и липсата на влязло в сила решение. Също така, жалбоподателят не спори и че не е платил установените с двата АУПДВ задължения в предоставения му три месечен срок.

Спорно е това дали попадат в хипотезата на чл.85, ал.1, т.1, вр. чл. чл.86, ал.1, т.7 ЗХ публични задължения, установени с АУПДВ, които не са влезли в сила. Наличие на публично задължение предполага безспорно установено такова по основание и размер, което може да се установи единствено с влязъл в сила АУПДВ. От изложеното следва, че нито задълженията, установени с двата АУПДВ от

жалбоподателя, нито временното отнемане на лиценза, са влезли в сила, което означава, че не са безспорни.

Без значение е обстоятелството, че по отношение на задълженията, както и на временното отнемане на лиценза е допуснато предварително изпълнение. Фактът, че двата АУПДВ подлежат на предварително изпълнение означава единствено, че посочените в тях публични задължения могат да бъдат събрани по реда на ДОПК от публичен изпълнител, преди да са влезли в сила. От този факт обаче не следва, че тези задължения безспорно съществуват като основание и размер, тъй като безспорното им наличие, както се посочи по-горе, се установява само с влязъл в сила АУПДВ. Следва да се отбележи, че чл. 87, ал. 6 ДОПК приравнява невлезлите АУПДВ с липсата на публични задължения, доколкото в удостоверението за липсата или наличието на публични задължения не се отбелязват задължения по невлезли в сила актове.

Към момента двата АУПДВ са предмет на оспорване по адм. дело № 2460/2020 г. № 2466/2020 г. на АССГ, по които няма влезли в сила решения. Поради това и указанията, дадени с решение № 46/13.03.2020 г. за предприеме на действия за преустановяване на нарушението, изразяващо се в наличие на задължения за дружеството, не могат да породят правното си действие. В този смисъл, дори да бъдат събрани задълженията по тези актове, в случай че двата АУПДВ бъдат отменени с влезли в сила съдебни актове, същите подлежат на възстановяване от държавата при предявяване на иск.

Следователно, установени с невлязъл в сила АУПДВ просрочени публични задължения не могат да бъдат основание за временно отнемане на лиценз за организиране на хазартни игри по чл.85, ал.1, т.1 от ЗХ, а оттам и за окончателното отнемане на лиценза. Действително, законът не поставя изискване за наличие на влязъл в сила АУПДВ, с който се установяват задълженията, но характерът на разпоредбата на чл.85, ал.1 ЗХ е такава, че предполага наличието на безспорно установено по основание и размер задължение. Публичното задължението не е такова докато не влезе в сила актът, с който то е установено, тъй като преди това то е спорно. Също така, при липса на влязъл в сила акт за временно отнемане на лиценз, доколкото същия е оспорен пред съда, не следва да се пристъпва към окончателното отнемане на лиценза. Това е така, тъй като с жалбата и образуваното съдебно производство е постановено под съмнение основанието за временното отнемане на лиценза, което пък в последствие се отразява на последващия акт за окончателно отнемане на лиценза.

Допуснатото предварително изпълнение не стабилизира акта със силата на неотменяемост, за да може само и единствено на основание предварителното изпълнение да се пристъпи към издаване на последващ акт на основание дадени с предходния такъв указания и съответното тяхното неизпълнение. Ако предварителното изпълнение на един акт беше достатъчно за стабилитета на акта, то нямаше да има смисъл от съдебното му оспорване. Доколкото не е налице стабилен административен акт, с който временно е отнет лиценза, то и не следва да се пристъпва към окончателното му отнемане.

Следва да се посочи и че ДКХ няма правомощия да поиска от жалбоподателя обезпечение на публичното му задължение преди същото да е установено. Едва при установяването му по безспорен начин жалбоподателят има възможност да представи обезпечение в размер на главницата и лихвите.

Едва след влизане в сила на двата АУПДВ №№ 1 и 2 от 14.02.2020 г. и на Решение № 46/13.03.2020 г. и при непредставяне от страна на жалбоподателя на обезпечение в

размер на главницата и лихвите, може да се наложи принудителна административна мярка окончателно отнемане на издадения на жалбоподателя лиценз за организиране на хазартни игри, т. е., оспореното решение е преждевременно издадено от ДКХ, която е следвало да изчака влизането в сила на актовете, с които е установено задължение за дружеството и едва тогава да пристъпи към отнемането на лиценза на посоченото в решението основание.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесното Решение № 62/22.06.2020 г. на Държавна комисия по хазарта, с което по отношение дружеството жалбоподател е приложена принудителна административна мярка – окончателно отнемане на издаден лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за който е издадено Удостоверение №000030-15354/03.12.2019 г., като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 62/22.06.2020 г. на Държавна комисия по хазарта, с което по отношение [фирма], ЕИК[ЕИК] е приложена принудителна административна мярка – окончателно отнемане на издаден лиценз за хазартни игри в игрално казино, организирани онлайн, за който е издадено Удостоверение за издаден лиценз №000030-15354/03.12.2019 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: